

me, netop når man skærer i bistanden, ikke vil være så stærk fremover.

Som det har været nævnt, så vokser modstanden mod seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder rundtomkring i verden. De milepæle, som vi har opnået, ikke mindst med ICPD, handlingsprogrammet fra Kairo i 1994, er under pres. Vi skal hele tiden slås for at bevare de rettigheder, som konventionerne en gang har givet os. Ofte er modstanden religiøst motiveret. I Europa mærkes Vatikanets stærke indflydelse i nogle lande som f.eks. Polen og Malta, hvilket forhindrer EU i at tale med en stemme, og i mange muslimske lande er kvinders ret til egen krop meget begrænset. I USA er det primært de kristne højreligiøse kræfter, der modarbejder en progressiv familieplanlægningspolitik, og desværre har Bushadministrationen i høj grad været en eksponent for den tilgang. Bush var ikke sen til at genindføre den såkaldte Gag Rule om, at ingen organisationer, der udfører eller støtter abort, kan modtage amerikansk bistand. Det har uden tvivl betydet, at udviklingen går i den forkerte retning nogle steder, og det gælder også i nogle af de lande, hvor Danmark er til stede, i nogle af vores programsamarbejdslande, hvor USA også er en stor donor.

Set i det perspektiv kan det jo undre, at regeringen ikke er gået endnu hårdere til Bush på de her spørgsmål. Det er jo ikke så længe siden, at vi så statsministeren være på besøg i Texas, hvor han udråbte Bush som en af vor tids største demokrati- og menneskerettighedsforkæmpere. Det kan jo i hvert fald ikke være kvinderne i Afrika, der er tale om her. Det nytter altså ikke noget med alle de fine ord, hvis Danmark ikke også rejser de her spørgsmål, når vi mødes med vores meddonorer på allerhøjeste niveau. Jeg har tidligere spurgt ind til de konkrete erfaringer med samarbejdet med USA i vores bistands-samarbejde, og jeg synes, det ville være en god idé, hvis ministeren gennemgik de danskstøttede projekter og de organisationer, vi samarbejder med, for at se, om vi på nogen måde bliver begrænset i vores indsats ved at samarbejde med USA.

Derudover savnede jeg lidt – og savner generelt – nogle klare bud fra ministeren på, hvordan vi kan monitorere den danske indsats. Ministeren var ikke så meget inde på de konkrete elementer i befolkningsstrategien og på, hvordan vi kan sikre, at det, der står i den, bliver implementeret. For hvad er egentlig succeskriterierne for den danske indsats? Hvad er egentlig succes-

kriterierne for befolkningsstrategien, og hvordan kan vi her fra Folketingets side monitorere og følge med i, hvordan det går med implementeringen? Hvis man kun benytter de her meget overordnede indikatorer, som ligger i strategien, så er risikoen jo, at det bliver ved snakken, og at man ikke får sikret en opfølgning og monitoring.

En god implementering handler også om, at medarbejderne på vores ambassader er rustet til at integrere de her hensyn i den øvrigt bistand. Hvis befolkningsstrategien skal indarbejdes i sundhedsprogrammerne, hiv/aids-projekterne og i alle øvrige sektorprogrammer, så kræver det, at medarbejderne er godt klædt på til at kunne tage de her diskussioner over for partnerlandet, og det er ikke nogen nemme diskussioner, skulle jeg hilse og sige. Det tror jeg de fleste af os, der har prøvet det, ved. Det er ikke noget, der er særlig nemt at diskutere i et miljø, hvor de her spørgsmål er yderst kontroversielle. Svenskerne har sat gang i et uddannelsesprogram for Sida's medarbejdere, hvor man netop træner folk i at kunne tage de her diskussioner.

Kl. 12:08

Jeg synes også, at vi mangler lidt om selve forsyningsdelen. Når man rejser i Afrika, kan man jo se, at noget af det, der virkelig er problematisk, er adgangen til prævention. Selv om folk måske ved, at det er en god idé at bruge det, så er forsyningen ekstremt vigtig. Der vil jeg også godt høre ministerens bud på, hvad Danmark egentlig gør i forhold til forsyningen.

Jeg skal på vegne af samtlige partier i Folketinget og fru Gitte Seeberg og fru Pia Christmas-Møller fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at en langt stærkere indsats for fremme af seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder samt bekæmpelse og forebyggelse af hiv/aids er afgørende for at nå FN's 2015-mål.

Regeringen opfordres til at

- bekæmpe den stigende internationale modstand mod seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder, som vanskeliggør adgangen til bl.a. præventionsmidler og sikre aborter,
- styrke arbejdet for, at FN's 20-årige handlingsprogram, ICPD, ikke bliver undermineret,